



PDZ

**PŘÍLIŠ
DIVOKÁ
ZEM**

LADISLAV KLIMEŠ

Ladislav Klimeš

PŘÍLIŠ DIVOKÁ ZEM 2

Obleva

Copyright

Autor: Ladislav Klimeš

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

Praha, 2017

1. el. vydání

ISBN:

978-80-7512-947-5 (ePub)

978-80-7512-952-9 (mobipocket)

978-80-7512-953-6 (pdf)

PODĚKOVÁNÍ	5
PŘEDMLUVA:	6
PROLOG: VE SLEPÉ ULIČCE	7
11. KAPITOLA: RUDÁ ZÁŘE NAD PAKOU	10
12. KAPITOLA: KONEC ZIMNÍHO SPÁNKU	31
13. KAPITOLA: NOVÍ PŘÍCHOZÍ	58
14. KAPITOLA: LETIŠTĚ ČÁSLAV	86
15. KAPITOLA: NA ŽIVOT A NA SMRT	121
16. KAPITOLA: NEPŘÍTEL MÉHO NEPŘÍTELE	158
17. KAPITOLA: HON NA DUCHY	173
18. KAPITOLA: NOVÁ NADĚJE?	201
19. KAPITOLA: VŠECHNO NEBO NIC	257
ŠTUDÁKŮV EPILOG: HAPPYEND?	286

PODĚKOVÁNÍ

Za prvé bych chtěl poděkovat své skvělé přítelkyni Katce, která svým neúnavným betareadingem a různými připomínkami dokázala prakticky nemožné: Donutit mě knihu upravit a připravit k vydání. Opět.

Velké díky patří Lukáši Hoffmanovi za jeho časté rady ohledně vybavení, zbraní a taktiky. Díky jeho komentářům se mi podařilo knihu posunout zamýšleným směrem.

Dále bych chtěl poděkovat Petru „Vincovi“ Havlíčkovi za obálku a několik rad ohledně charakterů a vymyšlení několika písní.

Nesmím opomenout také svého věrného kamaráda Ondřeje Krejčíka, nesmrtelného rejpala a provokatéra. Bez něj by některé hlášky a vtípky neměly takovou šťávu.

Na závěr bych chtěl poděkovat svým rodičům, kteří mě vždy podporovali v tom, co mě bavilo, a nezlomili nade mnou hůl v dobách, když se zrovna nedařilo.

PŘEDMLUVA:

Už podle obálky je jasné, že tento díl jsem po dohodě s Tondou napsal kompletně sám. A byla to velká makačka, upřímně. Tolik věcí, tolik příběhů, kolik jsem chtěl vyprávět a nakonec upravil tak, aby dávaly smysl a bylo z toho jedno malé brakové universum.

Tím chci říci, nehledejte za knihou víc, než prostou zábavu. Žádnou propagaci nacismu, komunismu nebo něčeho jiného, zavádějícího v dnešní svobodné multikulturní společnosti. Je to akční brak pro pobavení. Nic víc, nic míň.

Přeji pěkné počtení.

Ladislav Klimeš

PROLOG: VE SLEPÉ ULIČCE

„Čas skáče sem a tam. Momenty, které jsme jednou prožily, se občas vrátí na samém konci naší cesty.“

Jaro 2021

S kouřící hlavní zbraně jsem následoval Hoffa na velký dlouhý balkon. Hoff jen jakoby mimoděk šťouchl do mrtvého vojáka v americké uniformě, a když se ujistil, že nežije, shodil ho přes zábradlí dolů. Dole něco ošklivě mlasklo o beton.

„Jééé“ prohlásil, jakoby se podělalo něco někde v dílně a dal si při tom dlaň pod bradu.

„No, jééé“ okomentoval jsem výjev.

Kouřící vraky spousty vozidel, zničené zákopy a spousty mrtvých těl pod temnou oblohou. Přistávací plocha letiště byla definitivně zničená a dalších pár vraků si na ní spokojeně doutnalo.

To, co jsme tak debilně okomentovali, ovšem nepatřilo k výše zmíněnému. Za naším komentářem stála příjezdová cesta od města, lépe řečeno to, co se na ní nacházelo. Minimálně tři Abramsy plus několik Strykerů se právě roztahovalo do rojnice a připravovali se na útok.

„Koukám,“ ozval se za mými zády přicházející Vinc, „že hoši na věži maj hotovo.“

Já se na něj jen otočil a pohlédl.

„Přežije to,“ odpověděl na nevyslovenou otázku.

„Spíš bych si dělal starosti o támhleto,“ odpověděl Hoff.

„Nojono, Dude,“ pokrčil Vinc rameny.

„Koukám, tady se schůzuje,“ přidal se Študák a vyšel za námi na balkon.

„Jak jste na tom s municí?“

„Nic moc, Hoffe,“ odpověděl Vinc a ukázal zbylými prsty levačky dvojku.

„Dva zásobníky,“ opřel jsem se o stěnu a koukl na Študáka.

„Jeden, ten uvnitř,“ řekl sklesle a ukázal na doutnající Honey Badger ve svých rukách.

„Se divím, že se ten krám neroztavil,“ okomentoval do ruda rozpálenou hlaveň Hoff.

„Funguje dobře, jen s tím musíš umět,“ zazubil se Študák a Hoff ho vztyčeným prostředníčkem poslal někam.

Hoff si promnul tvář plnou šrámů a špíny a najednou vypadal unaveněji. Nutno říci, že ani jeden z nás nebyl jako ze škatulky. Všichni jsme byli sedření, od bahna a unavení. Jen jsme si to snažili nepřipustit. Bohužel, doléhalo to na nás čím dál více.

„Fajn,“ řekl po chvíli Hoff. „Má někdo cigáro?“

Vytáhl jsem pomačkanou krabičku a nabídl mu, pak se jako na potvoru ozval Vinc se Študákem a já byl zas na posledním v krabičce.

„S váma tak někam vyrazit,“ utrousil jsem rádoby našťvaně a hleděl na krabičku v mých rukách.

Poslední cigareta mě lákala čím dál více. Letmo jsem pohlédl na to, co se na nás blížilo, pak zpět na cigaretu.

Vzít si, nebo nechat na později?

„Ale co,“ strčil jsem si krabičku k ústům a vytáhl cigaretu. „Mrdat na to...“

Zkušeným pohybem levačky jsem si zapálil a začal lehce vyfukovat obláčky namodralého dýmu.

Hoff překontroloval svého Scara. „Dáme jim možnost se vzdát?“ zeptal se.

„A přijít o všechnu zábavu?“ zazubil se Vinc.

„Taky možnost,“ odpověděl. „Připraveni?“

Všichni jsme přikývli a připravili se na nadcházející boj.

Ten poslední.

11. KAPITOLA: RUDÁ ZÁŘE NAD PAKOU

„Je těžké cestovat zemí, kde se vás všichni snaží zabít.“

Zima 2021

Sloupy šedého dýmu stoupaly k temné obloze.

Ve zničené části města stále pobíhali vojáci a snažili se najít raněné, mrtvé nebo aspoň jejich kousky. Další hromada vojáků procházela opatrně dům od domu a hledali všudypřítomné pasti a miny.

A ještě větší hromada vojáků pátrala v okolních lesích po naší partičce.

Obrněné transportéry přijížděli od Jičína s posilami a zpět se vracela kolona nákladůků vezoucí těla.

Kolona prosvištěla kolem staré benzínové pumpy poblíž odbočky do Jičína a bez povšimnutí pokračovala dále.

Hned, jak se vše uklidnilo, se na hranici lesa zvedla dvojice postav. Rychlým sprintem přeběhli k pumpě. Jedné postavě při běhu poskakoval zrzavý cop. Vešli dovnitř, větší postava napřed. Nadřilovanými pohyby prohlížela okolí, zdali někde nečíhá hrozba.

Hlaveň jeho Brenu s tlumičem přejížděla po okolí tam a zpět.

„Čisto,“ oznámil jsem tiše a shodil kapuci.

Sundal šátek z úst a vyfoukl obláček páry. Lýdie ještě chvíli přejížděla hlavní osmapadesátky po okolí, než si také odmotala šátek z úst.

„Dá se tu oddychnout,“ prohodil jsem nezávazně.

Vyložila si to opět po svém. Zašla za pult, shodila těžký batoh a sesula se na zem. Já opatrně přešel po podlaze plné střeptů a taktéž shodil batoh. Jen jsem se nakonec opřel o pult, kde kdysi byla kasa.

„Nemáš cigáro?“ zeptala se a pohlédla mi do očí.

Byla unavená a ani jsem se ji nedivil. Od včerejší půlnoci, kdy jsme odpálili dobrou půlku města, se nám nepodařilo nějak extra hnout. Celý nový rok jsme strávili pobíháním okolo Nové Paky a skrýváním se.

Trošku jsem se přepočítal. Posily dorazily velice brzy a to prakticky ze všech směrů.

Ostatním se podle všeho naštěstí podařilo uniknout, i když jen o vlásek. To na mě a Lýdii čekala prakticky neproniknutelná hradba pěkně nasraných Němců. Američany jsem zahlédl jen sporadicky.

To tu platilo už od počátku okupace.

Čím víc na sever jste byli, tím víc tu zněla němčina. Na jih a západ tam zas angličtina.

A na východ? Překvapivě polština, protože polští uprchlíci se po výbuchu atomovky nad Varšavou nastěhovali hlavně na Ostravsko.

Patnáctý a šestnáctý rok se nesli hlavně v duchu bojů mezi Čechy, Slováky a Poláky o Slezsko. I když měla každá strana státní převrat na krku, vždy se našel nějaký klaun, co prohlásil, že to je majetek buď Poláků, či Slováků a poslal tam jednotky, které měl zrovna pod palcem.

Nakonec to musela vyřešit mírová operace USA.

Naběhli tam se zbraněmi a postříleli všechno, co nemluvílo Anglicky, nebo Německy.

A ten bordel tam zanechali a utekli.

Slavná rekonstrukce a pomoc zničené zemi se nekonala.

Jako všude.

„Nemáš cigáro?“ zeptala se ještě jednou Lýdie.

Jen jsem kývl hlavou a sáhl do kabátu pod vestu. Vylovil krabičku a nabídl ji. Byla už téměř prázdná a už mě zbývala jen jedna krabička. A to nás čeká ještě hromada kilometrů.

Pěšky!

Pokud někde neseženeme nějaký transport.

Vzal jsem si taky jednu a zapálil nám oběma. Úlevně popotáhla a vyfoukla obláček dýmu.

„Vypadá to tu útulně,“ prohlásila po chvíli. „Dá se tady opravdu oddychnout.“

„Souhlasím,“ řekl jsem a usadil se naproti ni. „Navečer bych se vydal do Jičína a pak po cestě ke Kolínu. Tomu bych se však vyhnul.“

„Bude lepší cestovat hlavně v noci, co?“

„To ano,“ přikývl jsem. „Píchlí jsme fakt do vosího hnízda. Takhle nevyváděli, ani když jsme odpálili Čáslavský letiště.“

„Nemůže za to ten Anderson?“ zeptala se.

A udeřila hřebíček na hlavičku.

„Může,“ připustil jsem neochotně. „Tohle se táhne za mnou a Študákem už od Prahy, kde mu zemřel bratr.“

„Co se stalo?“

„Zamotali jsme se tehdy s nima do přestřelky a Študák mu oddělal bratra. No, a jelikož jsme v Čechách, tak jsme ho ještě okradli a vzali si jeho pistoli. Tu mám pořád v bunkru.“

„Pěkný,“ utrousila otráveně. „A teď to slíznu i já, bezvadný.“

„Ona to ale nechápe,“ řekla zničehonic Zmije a vynořila se zpoza mě. „Je totiž úplně vymletá.“

Ignoroval jsem to. Zmije nenápadně prošla kolem mě a předklonila se před Lýdií. Zahleděla se jí do očí.

„Nikdy nepochopí,“ pokračovala. „Co jsi musel udělat, abys přežil ty a ostatní. Jí to nikdy nedojde.“

„Nečum tak na mě!“ vyštěkla Lýdie a Zmije zmizla jako mávnutím proutku.

„Sorry, jen jsem se zamyslel.“

„Je mi jasný nad čím!“ zavrčela a vstala.

„Hele!“ to už jsem bouchl i já. „Koukej vychladnout! Jestli si myslíš, že mám v hlavě pořád sex, tak se pleteš! Navíc, byly jiný, kterým ti nesaháš ani po kotníky!“

„Drž hubu!“

„Ty jsi s tím začala!“

„Ne!“ dala si prst na ústa a promluvila normálním hlasem. „Mlč!“

Teprve poté jsem uslyšel to, co jsem slyšet měl. Řev motorů. Blížící se řev motorů několika vozů. A ještě něco. Šustění.

Hodně vzdálený vrtulník.

Vykoukl jsem ven a spatřil několik náklad'áků, jak se k nám blíží.

„Ti nás minou,“ prohlásil jsem rozhodně. „Tady stejně nic nenajdou.“

Jo, občas je člověk hodně naivní...

V další sekundě dostala moje teorie pěkně na frak. Ten vzdálený vrtulník nebyl ve skutečnosti tak vzdálený, jak jsem si myslel. Ve skutečnosti byl téměř nad náma. Na prázdné parkoviště začal dosedat Ghosthawk, neboli stealth verze obyčejného Black Hawku.

Hranatý, černý a očividně plně naložený.

„Dovnitř!“ sykl jsem na Lýdii. „Schovej se vzadu!“

Lýdii překvapivě rychle došlo, že se jedná o pěkně průšvih a poslechla. Vzala jeden z našich batohů a hodila ho do přítmi dámských toalet. Já popadl druhý a hodil ho tamtéž. Pak jsme oba

zalezli do temné uličky vedoucí do skladu pro údržbu a zavřeli za sebou.

K jejímu velkému překvapení tam bylo těsno. Tak těsno, že jsme skončili na sobě nalepení.

Dírou ve dveřích pronikalo matné světlo a já měl docela přehled o tom, co se děje venku.

K mému zděšení z vrtulníku vyskočil Anderson s R-5 v ruce. Za ním vyskákali další. Duchové, jen ne ti naši.

Zaslechl jsem zaskřípění brzd a kroky dalších nohou. Podrážky kanad dupaly na zmrzlém rozpraskaném asfaltu.

Němčina a angličtina se mísily v hluku motorů.

Moje nervy se natáhly a staly se tenkými strunami, na které každý zvuk z venku nešetrně brnkal.

Dívat se na člověka, co z vás jednou udělal cedník a neváhal by to udělat znova, ve mně budil vztek. Kdyby kolem sebe neměl blíže neurčený počet nepřátel, asi bych na něj vyběhl.

Takhle mě nezbyvalo nic jiného, než se schovávat a snažit se Lýdii udržet na uzdě.

Šustění za mnou mě přesvědčilo o tom, že Lýdie si rozkaz nehejbej si vysvětlila opět po svém.

Slyšel jsem, jak se zvedá, strhl levačku ze zbraně a ohnal se po ní. Pokud tipujete, že moje ruka skončila v jejím klíně, tipujete správně.

Než však se zmohla na nějaké výčitky a nadávky, bolestivým stiskem stehna jsem ji stáhl zpět k zemi.

Anderson mezitím vešel dovnitř benzínky. V klidu se rozhlédl a pak mluvil s někým v německé uniformě. Neslyšel jsem o čem, vzadu byl slyšet jen zvuk hovoru.

Nevím proč, ale Anderson najednou vešel do chodby a štrádoval si to klidně k nám.

V tu chvíli by ve mně nikdo nenašel ani kapku krve. Prst jsem pomaloučku přesunul na spoušť a připravil se. Jeho těžké pravidelné kroky mě hypnotizovaly a já jen čekal, co se vyvrbí.

Lýdii došlo, že se něco děje a přestala se chroust.

Najednou se přede mnou objevila Zmije, usmála se a dala mi ruku před zbraň. Já jen lehce kývl hlavou na souhlas.

Anderson byl přímo u dveří. Začal čichat a posunul si zbraň.

Cítí cigarety!

Napětí vystoupalo na neúnosnou mez. Prsty mě svrběly a já jen doufal, že se otočí a půjde pryč. Být sám, tak ho dostanu, ale kolik jich venku bylo, to mě nahánělo hrůzu.

Anderson jen překvapivě pokrčil rameny, přešel k vedlejším dveřím, rozepl si kalhoty a vymočil se na ně. Ohlédl jsem se po Zmiji, ta se jen usmála a dala ruku pryč z mé zbraně. Anderson kolem nás prošel bez jakéhokoliv podezření.

Někdo na něj zavolal a on zpozorněl. Vyběhl z chodby a začal s někým vášnivě debatovat. Tolik jsem si přál slyšet, co říkají, ale nerozuměl jsem ani slovo.

Chvíli mluvil venku s vojáky a pak jsem zaslechl vrtulník mizející v dálce. Vozy také postupně zmizely. Zmije se opírala o dveře a nepřestávala se usmívat.

Hluk utichal někde v dáli a my stále čekaly. Struny nervů se postupně začaly uvolňovat a napětí opadalo na únosnou mez.

Zmije se přestala opírat o dveře a přešla za mě.

„Nebezpečí pominulo,“ řekla sladkým hlasem a přejela mě dlaní po vousech. „Můžeš jít.“

„Díky,“ řekl jsem potichu.

Pomaloučku jsem se zvedl a otevřel opatrně levačkou dveře. Vyšel a ještě s větší opatrností vystrkoval hlavu.

Všude byl klid a ticho.

„No teda,“ odfrkl jsem si. „Ti teda vypadli.“

„Co to mělo znamenat?“ ošila se za mnou Lýdie.

„Asi na něco narazili,“ vysvětlil jsem. „Tak po tom šli. Doufám, že to nebyl nikdo od nás. Nebo od Lovců.“

„To nemyslím,“ řekla klidně. „Myslím to druhé.“

„Co druhé?“

„To, jak s někým mluvíš,“ zamračila se a pozorovala, jak se na ní pomalu překvapeně otáčím. „Sis myslel, že si toho nevšimnu?“

Zmije se vynořila zpoza Lýdie a dala si ukazováček na ústa. V očích jsem jí spatřil obavu, že ji vyzradím. Nemusela se bát. I kdybych o ní Lýdii řekl, stejně by to nepochopila a měla mě za většího cvoka než doposud.

„Jo, mluvím sám se sebou,“ přiznal jsem. „Protože si občas potřebuju promluvit s někým inteligentním!“

„Řekl největší blbec, jakýho znám.“

„Kritizuje nevděčná pipka!“ vybuchl jsem a měl co dělat, abych po ní neskočil. „Minimálně posledních 14 dní bys beze mě byla dvakrát mrtvá!“

„Bez tebe bych se hlavně nedostala do problémů!“

„Jasně!“ vyštěkl jsem ještě ostřeji. „Ty, co ses s problémy narodila! Kdybys neuměla ošetřovat, tak se na tebe vyseru!“

„A koho by ses pak marně pokoušel ošukat?“ rýpla si.

To už bylo i na mě moc. Jako, věděl jsem, že se s Lýdií nemusíme a mezi náma nic nebude, ale furt mě omlacovat něco o palici...

„Víš co? Vem svoji hlavu, prostrč si ji mezi nohama a polib si prdel!“ zařval jsem vztekle a otočil se k odchodu. „Můžeš si jít, kam chceš! Já tě u sebe nedržím! Myslíš, že tě potřebuju!“

„Velkej Ládis nepotřebuje přece nikoho...“ odsekla a předvedla mi uražená záda.

„Naser si!“ vyšel jsem ven.

No jo, Lýdie by mohla občas učit telata bučet...

Vydal jsem se na cestu sám. Podél cesty se snažil udržovat si směr a opatrně obcházel Jičín. Jeho zničené obrysy se v ranním světle leskly. Prázdné domy a haly. Místa, kde to ještě před pár lety kypělo životem.

Nyní opuštěné a prokleté místo. Památník lidí, co tu žili.

Cosi mokrého mi spadlo za krk a já si uvědomil, že mám shozenou kapuci. Ohlédl jsem se a chvíli zíral překvapením.

Na zem se pomalu začaly snášet velké tlusté sněhové vločky. Do toho ticha v okolí to vypadalo náramně.

A nehorázně prázdně.

Z toho podivného ticha mi začalo bušit srdce.

Neviděl jsem sních už dobrých pět let. Od bitvy v Praze. Nakonec jsem jen pokrčil rameny, poposunul si popruh se zbraní a přehodil kapuci přes hlavu. Svižným krokem se vydal původním směrem.

XXX

Lýdie se po chvíli otočila. S velkým překvapením zjistila, že za ní Ládis nestojí.

Byl pryč.

Opatrně vykoukla z benzínové pumpy, zdali ho nespatří.

Nikde nikdo.

„Kretén, no,“ usoudila po chvíli.

Rozhodla se počkat. Ládis se občas dost rychle vytočil, ale taky rychle vychladnul. Zalitovala, že cigarety byly u něj. Ne u ní. To by se vrátil rychleji.

V klidu se opřela o stěnu a patou vyklepávala každou vteřinu. Počítala do šedesáti a pak opět od jedné.

Hodně dlouho trvalo, než ji došlo, že se nevrátí.

To ji naštvalo. Vzala zbraň a vylezla z pumpy a zmizela v lese, odkud původně přišli. Jen v lese šla původním směrem k Jičínu. Měla v plánu jít skrz něj.

A pak směr Čáslav.

Chtěla Ládise naštvat. Kdyby se dostala do bunkru dřív, minimálně o den, vytočilo by ho to k nepřítčnosti. Rozhodla se zkrátit si cestu středem města, ne jít po okraji, jakoby to dělal on.

V okolí stejně nikdo nebyl, a kdyby ano, měla osmapadesátku v ruce a Berettu v pouzdře.

Dokázala se o sebe postarat sama.

Prošla kolem zničeného obchodního domu a vydala se kolem autobusového nádraží směrem do kopce. Procházela centrem města, chvilka se zastavovala a poslouchala.

Zaslechla vrtulníky a ukryla se v blízkém vchodě. Za běhu si ještě přehodila přes hlavu kapuci.

Opatrně pozorovala nebe.

Dvojice strojů přelétla v malé výšce těsně nad ní. Vrtulníky přeletěly nad městem a chvíli kroužily.

Pokud si dobře pamatovala, jednalo se Apache.

O několik okamžiků později ji nad hlavou přelétl další stroj. Ten černý, ze kterého vystupoval Anderson u pumpy. Chvíli kroužil a pak si sedl někam na druhou stranu města.

Lýdii se na okamžik zastavilo srdce. Viděla Andersona jen třikrát a měla z něj husí kůži. Musela přidat do kroku. Pocit, že je opět blízko něj, ji k smrti vystrašila. Přeběhla ulici a více méně běžela co nejdál od pravděpodobného místa přistání.

Po čase ztratila přehled o okolí. Příliš se soustředila na zvuk vrtulníků, až přeslechla lidské hlasy. Vběhla do postranní uličky a málem vrazila do nějakého člověka.

„Hele, vojáček,“ řekla.

Lýdie si jej spěšně prohlédla Tmavší pleti, špinavý, v roztrhaném oblečení. A za ním se vynořili tři další, podobní.

Hubené postavy, prázdné mrtvé oči a odporný škleb nejbližšího ji dostal na novou úroveň vyděšení. Pomalu začala ustupovat a napřímila zbraň.

„Nestojím o problémy,“ řekla s hraným chladem.

„Hele, ona je to holka!“ ozval se jeden z těch za ním. „Myslíte, že je hezká?“

Lýdie na ně namířila a pomalu začala couvat zpět na ulici.

Jen tak tak uhnula kladivu mířícímu na její obličej. Ne však úplně. Kladivo ji zasáhlo do ramene. Kostí v ní zakřupaly a ona s výkřikem stiskla spoušť. Zbraň štěkla a krátká dávka šla přímo do prvního z nich.

Jeho rameno explodovalo v krvavé kaši a druhá kulka ho trefila přímo do břicha.

S řevem odletěl dozadu.

Osmapadesátka Lýdii vyklouzla z rukou a zhoupala se na popruhu. Lýdie uskočila a snažila se dostat pryč. Otočila se a dala se na útěk s houpající zbraní v ruce.

„Chyťte ji!“ zařval někdo za ní.

Dala do běhu veškerou svoji energii. Těžký batoh ji to však znemožňoval. Zdravou rukou odepla sponu a za bolestivého řevu ho shodila.

Jako svoji spásu vnímala protější uličku, v níž chtěla zmizet. Už se k ní blížila a byla těsně u ní, když jí pravou nohou proletěl osten bolesti. Ostrá bodavá bolest ji vyřadila z rovnováhy a ona přistála přímo na obličej. Bolest v zjizveném obličejí ji na okamžik poslala do mdlob.

Z posledních sil se začala plazit do uličky.

Uslyšela za sebou kroky. Prudce se převalila na záda a levačkou sáhla po pistoli v pouzdře. Trvalo ji příliš dlouho ji dostat

z pouzdra. Než ji odjistila a vypálila, jeden útočník byl přímo nad ní.

Stihla vystřelit, ale kulka letěla někam pryč mimo cíl.

Útočník ji kopancem odzbrojil.

„Kundo, zasraná!“ nadával a vrhl se na ni.

Schytala několik tvrdých ran do obličeje. Několik jejích zubů vyletělo z úst ven se sprškou krve. Krev se jí řinula ze zlomeného nosu. Kdosi ji popadl a hodil s ní o stěnu. Jejím tělem projela další vlna bolesti, jak popraskaly další kosti.

Dvojice silných rukou ji někam odtáhla. Snažila se odporovat, ale neměla šanci. Kdosi ji začal rozepínat vestu a stahovat kalhoty. Někdo na ní lehl a snažil se ji znásilnit.

Její mysl odplula kamsi pryč. Zuřivě se snažila ovládnout své tělo, ale nešlo to. Přála si, aby se teď objevil Ládis a za salvy nadávek a olova ji zachránil. Jistě by ji potom seřval, ale měl by na to právo. Neměla ho popichovat. Možná, že mu měla dát i šanci. Mohla si za to sama, uvědomila si trpce.

Hlava ji přelétla z jedné strany na druhou a ona se snažila zahlédnout Ládisův stín.

Doufala, že přijde.

Jenže nepřišel.

XXX

„Lýdie je mrtvá,“ oznámila mi Zmije suše.

„Já vím,“ odvětil jsem a přidal do kroku. „Byla mrtvá už, když jsme se rozdělili.“

„Byla mrtvá, když už se tě na mě zeptala.“

„No,“ pokrčil jsem otráveně rameny. „Nemuselo to tak skončit.“

„Myslíš, že by to skončilo sexem?“ dotázala se a odfrkla si.
„Prosímte, to by se musela komplet změnit.“

„To je sice pravda,“ připustil jsem smutně. „Ale aspoň jsem měl poblíž někoho. Ted' budu muset sám do Čáslavi pěšky.“

„Chceš obstarat společnost?“ nabídla najednou.

„Ty ji dokážeš oživit?“ zpozorněl jsem překvapeně. „Jako mě? Nebo z ní uděláš zombíka a při cestě z ní bude odpadávat maso? S tím sexem mi teda moc nepomůžeš.“

„Nebud' takovej,“ odvětila svůdně. „Myslím něco jiného.“

„To jsem zvědavej, co,“ odtušil jsem.

„Uvidíš,“ usmála se a zmizela mi za zády.

XXX

Do večera jsem ušel ještě pěkných pár kiláků a našel si místo v jedné rozpadlé stodole. Shodil ze sebe objemný batoh a ulevil svým zádům. Vytáhl z něj malý vaříč, konzervu s masem a pustil se do přípravy pokrmu.

Hlínkovou lžící rozmíchal maso v omáčce a snažil se při tom trochu ohřát. Byl jsem promrzlej až na kost.

A do toho všeho muselo začít hustě sněžit. Nesněžilo pořádně několik let a nyní toho padaly hromady.

Jak jsem tak seděl a přežvykoval napůl uvařené maso z konzervy, vůbec mi nedošlo, že vedle mě sedí Zmije.

Její dlaně mi přejely po ramenou a snažily se mě ohřát. Nevím proč, ale začal jsem myslet na Lýdii, jak vlastně zemřela. Doufal jsem, že to měla rychlé, ale jelikož Jičín skýtal dost úkrytů, kam se schovávala na začátku okupace všelijaká pakáž, bylo mě jasné, co se asi stalo.

„Mohla si za to sama.“

„Já vím,“ přikývl jsem. „Ale pořád je mi to líto.“

„Chci, abys na to zapomněl,“ řekla sladce. „Proto mám pro tebe malý dárek.“

Najednou kolem mě prošla a překvapila mě tím, co na sobě měla, nebo spíš neměla. Vykračovala si v úzkém bílém topíku a kalhotkách.

Vzhledem k té futeři venku mě to spíš pobavilo, než vzrušilo.

„Já ale nejsem ten dárek,“ řekla dotčeně. „To on.“

Ukázala rukou ven a já uslyšel něco mlaskavého. Nějaké ťapání. Pomalé a opatrné.

Sáhl jsem po pušce a namířil na dveře. Zmije jen zavrtěla hlavou a vyšla ven. Chvíli jsem tam čekal.

„No, tak se ukaž!“ řekl jsem chladně a nepřestával mířit.

Nejdřív zpoza dveří vykoukl šedivý čumák. Poté celá hlava a nakonec zbytek těla. K mému velkému překvapení na mě nezíral nepřítel, ale prachobyčejný vyčerpaný Husky. Špinavý a vyhladovělý.

Pomaloučku jsem dal zbraň dolů. Věděl jsem, že mi neublíží.

Poslala ho přece ona, došlo mi.

Vytáhl jsem druhou konzervu s masem, otevřel ji a začal ji ohřívát.

„Dáš si?“ nabral jsem si kousek masa na ruku a nabídl.

Husky se nakrčil a opatrně přistupoval. Když byl dostatečně blízko, chvíli mně očuchával ruku, a pak si pomalu vzal maso. Rychle se stáhl a čekal, co udělám.

Já se jen usmál a sáhl pro další. On svůj kousek pomalu rozkousal a spolkl.

„Chutná?“ zeptal jsem se.

Nakrčení čumáku a zavrtění ocasem. Našpicloval uši a naklonil hlavu.

„Takže ano.“

Opatrně jsem mu podal další kousek. Tentokrát se už tak neostýchal. Pak se neváhal mi pohlédnout do očí, což je věc u psa podivná. Zadíval se a na ten moment jsme se navzájem prohlíželi.

Oba jsme v očích toho druhého viděli to samé. Samotu, smutek nad ztrátou a chuť se pomstít.

V tu chvíli se tenká hranice mezi námi protrhla a on bez okolků přišel blíž. S vrtícím ohonem si sedl k vařiči a jeho oči říkali:

„Když mi dáš najíst, budu hlídat.“

Já se jen usmál, vytáhl z batohu misku a nandal do ní maso z druhé plechovky. Jen lžící ochutnal, abych mu ukázal, že to není otrávené a pak mu to dal pomalu k nohám. Zavrtěl ocasem, až prach létal na všechny strany.

Chvíli se na misku díval, lehce začichal a během okamžiku to v něm začalo mizet. Když dojedl, zvedl hlavu a vděčně zavrtěl ocasem.

„Chutnalo?“ zeptal jsem se.

Další vrtění ocasu a vypláznutý jazyk. Jeho světle modré oči přímo zářily radostí. Opatrně jsem natáhl ruku a pohladil ho po hlavě. Jen sklopil uši a klidně zavřel oči.

„Jápkak ti budeme říkat?“ řekl jsem si pro sebe.

„Co třeba, Riley?“ rýpla si Zmije.

Zase seděla vedle mě, tentokrát oblečená. Svým sladkým úsměvem se mě snažila povzbudit.

„To by Talibanec vyletěl z chlupů a vousů najednou,“ usmál jsem se kysele. „Jakoby nestačilo, že si ho furt dobírám.“

„Ale zase musíš uznat, že ti zachránil krk,“ nadhodila.

„To je pravda,“ připustil jsem. „Ale já si prostě nemůžu pomoci.“

„Já vím,“ usmála se a přiblížila se ke mně.

Objala mě kolem ramen a já zavřel oči. Letmo mě políbila na rty a pak na tvář. V tu chvíli pes zakňučel.

Oba jsme se na něj podívali a Zmije se usmála: „Adare, jdi se projít.“

K velkému překvapení se na ní Adar podíval, zastříhal ušima a zvedl se. S vrtícím ocasem vyšel ven.

„On tě vidí?“ zeptal jsem se a neskrýval údiv.

„Samozřejmě,“ řekla, zatímco mě rozepínala vestu a kabát. „On ve mně vidí svojí paničku. Ty ve mně vidíš ji.“

„Ale ty nejsi ona,“ oponoval jsem.

„Ne,“ odpověděla a zajela mi rukou do kalhot. „Ale tobě to nevadí, že?“

„Nevadí,“ nechal jsem se lehce natlačit na spacák pod sebou.

XXX

Ráno jsem se probрал, lehce sáhl vedle sebe a nahmatal chlupatou hlavu.

„Adare,“ zamumlal jsem a snažil se probrat.

Vyhrabal se ze spacáku a rozhlížel se.

Varič vypnutý, venku hustě sněžilo a přesto mě nebyla vůbec zima. Příjemné teplo a Adar nevypadal taky zrovna promrzle.

„Vyrážíme na cestu?“

Adar jen zavrtěl ocasem a zvedl se.

Sbalil jsem spacák, varič a zametl po sobě všechny stopy. S napřaženou puškou vyhlédl a zkontroloval okolí.

Klid.

Kývl jsem na Adara hlavou a on poslušně šel vedle mě. Vypadalo to, jakoby byl už vycvičený, napadlo mě. Cesta nám ubíhala celkem rychle, ani jsem necítil potřebu si zapálit. Občas jsem na Adara promluvil a odpovědí mi bylo vždycky souhlasné zavrčení nebo zavrtění ocasem.

Na jednu stranu jsem si připadal jak v nějakém filmu, kdy hlavní hrdina se svým věrným psem krácejí krajinou vstříc svému cíli.

Ale nevadilo mi to.

Lýdie byla mrtvá, to jsem věděl jistě.

Jen jsem nevěděl jak.

Bohužel, musel jsem to zjistit...

Při výstupu do kopce poblíž silnice jsem zaslechl hluk motoru. Zbraň mi okamžitě vklouzla do ruky a já se instinktivně přikrčil.

Adar se nedůvěřivě naježil a pohlédl na mě.

Já nemusel nic říkat. Připadalo mi, že ho znám od štěněte. Vychoval jsem ho. Nevím, ale prostě jsme se znenadání znali celé roky, jako dokonalý partáci.

Kdysi jsem měl psa stejného jména, ale to byl jezevčík.

Najednou mě to došlo!

Proto to jméno! On mě znal! Vždyť to byl přesně ten pes, kterého jsem měl. Nebo část z něj v těle Huskyho.

„Adare?“

Podíval jsem se na něj a on nakrčil čumák a zakřenil se. Přesně on. Ten pohyb uší, krčení čumáku a oheň v očích.

„Tajně sis nepřál mě, ale aby se vrátil,“ řekla Zmije, obešla mě a pohládila ho po hlavě. „Být tebou, tak se schovám.“

Motor vozidla se mi opět zaryl do uší. Rychle jsem zaběhl za spadlý strom a s napřaženou puškou mířil na silnici.

Zpoza zatáčky do lesa vjížděl starý oprýskaný Favorit.

A v něm několik osob.

Podíval jsem se do svého ACOGU a prohlédl si vůz. Čtyři postavy, tmavší plet' a vůz, ač původně bílý, byl nyní celý od krve.

A na kapotě se vezlo svázané lidské tělo. Roztažené ruce a nohy a z části stažené z kůže. Chvilka se zahýbala rezavá hřívna na hlavě.

Lýdie!

Bez zaváhání jsem namířil pušku na řidiče, počkal si, až se přiblíží na dobrou vzdálenost a pak vystřelil. Řidičova hlava

explodovala a Favorit se rozkymácel. Neovladatelný sjel ze silnice a napral to do nejbližšího stromu. Bezvládne tělo z kapoty odletělo dopředu a narazilo do stromu a spadlo.

Odporně to mlasklo.

Střepey a kusy plechů létaly na všechny strany. Přední kolo se vylomilo a odhopkalo kamsi pryč.

Já se pomalu zvedl a opatrně se blížil k vozu. Adar se nakrčil a začal vrčet. Opatrně jsem se přiblížil. Ve Voze se nikdo nehýbal.

„Adare, hlídej!“ rozkázal jsem.

Když jsem měl jistotu, že z vozu nehrozí žádné nebezpečí, vydal jsem se hledat tělo. Leželo bezvládné a polámané pod stromem. Čím víc jsem se blížil, tím víc jsem věděl, kdo to je.

Moje srdce vyletělo až do krku a já sotva dýchal.

Sklopil jsem pušku a poklekl k tělu. Opatrně si sundal rukavici a otočil hlavu.

Obličej byl rozmlácený k nepoznání.

Ale s jistotou jsem věděl, že to je ona. Tichá prosba, aby její smrt byla rychlá se nenaplnila. Oči plné hrůzy svědčily o opaku. Tělo měla plné šrámů, bodných a sečných zranění. Některá místa byla ořezaná až na kost. Podle děr v zápěstích ji někdo pověsil na hák a postupně z ní odřezával kousky kůže i s masem. O tom, že si s ní stihli pořádně užít, jsem nepochyboval.

Hmm, tak ta ti už zcela určitě nedá...

Zmije se musela strašně chechtat. Její zvrácená mysl se mě snažila pobavit. Jindy by to fungovalo, ale tentokrát to fakt nešlo.

„Promiň mi to, Lýdie,“ zatlačil jsem ji oči.

V tu chvíli do mě vjel vztek. Na ty bastardy v tom autě, na Andersona a především na sebe. Sice se chovala jako tele, ale pořád jsem ji měl na starost já. Já selhal v její ochraně. Kvůli mně zemřela, protože jsem se nasral a opustil ji.

Měl jsem se otočit a jít jí naproti!

Adar zaštěkal a já vyskočil. Ve voze přece jenom někdo žil. Pasažér vpravo vzadu otevřel dveře a snažil se odbelhat pryč. Druhý pasažér vzadu se snažil z vozu dostat, ale zaseknuté dveře mu to nedovolovaly.

„Vy svině!“ zařval jsem a namířil na uvězněného pušku.

Vyděšeně se na mě podíval a zdvihl ruce nad hlavu. Myslel si asi, že ho to zachrání.

Myslel špatně.

„To je ono!“ ozvala se Zmije. „Dostaň to ze sebe!“

Přepl jsem na automatickou palbu. Adrenalin se nahnul do krve a srdce se rozbušilo.

„Vy svině!“

Stiskl spoušť.

„Hajzlové!“

Kulky trhaly těla ve voze. Na sních dopadaly další kapky krve a kousky tkání. Zuby z rozstřelené čelisti dopadly do kaluží krve na podlaze.

Adar vystartoval a já slyšel, jak něco trhá a někdo bolestně řve. Řev se změnil v bublavé chrchlání. Zběsile jsem oddychoval, jako kdybych běžel maraton s nasranou medvědicí na zádech. Dlouho jsem zhluboka dýchal a snažil se dostat do klidu.

Nešlo to. Vztek byl příliš velký.

Něco mě škráblo na noze a já se už musel ohlédnout.

Adar tam stál se zkrvavenou tlamou a ze zubů mu visely kousky masa.

„Dobrá práce, brachu,“ sklonil jsem se k němu a podrbal ho.

Vyhodil zásobník a dal nový.

Ohlédl jsem se k tělu: „Ať už byla jakákoliv, zaslouží si aspoň normální hrob.“

XXX

Vinc vrazil do bunkru a ostatní ho poslušně následovali. Překvapený Tony vzhlédl.

„Kde je Ládís a Lýdie?“ zeptal se.

„Zdržej se,“ odsekl Vinc a začal rozdávat rozkazy. „Všichni do plánovačky! Lime, kafe! Je Randy na věži?“

„Ano,“ odpověděl Tony.

„Tak ho zavolej.“

Grupa okamžitě odhodila vybavení. Trvalo dobrou půlhodinu, než přichvátal Randy. Lim uvařil kafe a pustil se do přípravy jídla.

Mezitím se všichni až na Lima sešli v plánovačce a čekali.

„No, důdi,“ řekl Vinc suše a usrkl Kafe. „Přebírám velení, dokud se Ládís nevrátí. To za první. Za druhé: Anderson je zpět v plné parádě, takže se na něj pořádně připravíme. Křeček s Muffem se podívají do skladu a provedou důkladnou revizi. Randy a Zizi půjdou projít každou past, co jsme zanechali ve městě. Tony si vezme hlídku na věži a bude hlásit všechno, co se šustne. Já ho potom vystřídám.“

„Připravujem se na obléhání?“ zeptal se Ondráš.

„Ano,“ připustil smutně Vinc. „Teď po nás půjdou. Já zkontaktuju ještě Lovce, zdali by nám nepomohli.“

„Myslíš,“ ozval se Muff. „Že po tom průseru ještě odpoví?“

„Doufám, s Tomem vycházím líp já, než Ládís.“

„Taky pravda,“ pokrčil rameny Muff.

„Pánové,“ řekl Vinc chladně. „Pusťte se do toho.“

„Hele,“ promluvil překvapivě Křeček. „Co když se Ládís nevrátí?“

V tu chvíli se všichni zarazili. Nikdo na to nepomyslel.

I když Vinc věděl o papírech, které mu Ládís pro případ nouze zanechal.

„Vrátí se,“ řekl konejšivě. „Neboj, kdo by nás sral svejma kecama?“

XXX

Zapálil jsem vůz pomocí benzínu v kufru a poté přenesl Lýdii dost daleko. Z báglu vytáhl polní lopatku a pustil se do kopání hrobu. Zmrzlá zem se kopala opravdu těžce a já nakonec neměl síly na vykopání pořádně hlubokého hrobu.

Zabalil jsem Lýdii do své deky a uložil ji k poslednímu odpočinku. Zahrabal ji a našel dvojici dostatečně silných větví a svázal je pomocí lanka.

Poslední úder lopatkou a kříž se definitivně usadil na svém místě.

Otřel jsem si zpoceně čelo a oddechl si. Se zájmem si prohlížel své dílo.

Prostý hrob s křížkem uprostřed lesa. Nic víc, nic míň. Nakonec, nevybral jsem jí špatné místo. Bude tu mít klid pro svůj věčný odpočinek.

Slunce se pomalu blížilo k západu a já si ještě nenašel místo na přespání, napadlo mě. Trvalo mi to déle, než jsem čekal.

Asi stárnu, nebo jsem jen línější... nevím.

Adar celou dobu chodil okolo a hlídal. Občas se vzdálil, ale pak zase rychle přišel. Nyní seděl vedle mě a smutně kňučel.

Vycítil ze mě můj smutek a začal se dožadovat pozornosti. Packou mě drápal po noze. I přes původní ignoranci jsem se přece jenom k němu sklonil a podrbl ho.

„Vyrazíme, brácho?“

Jen souhlasně zavrtěl ocasem.

Vydali jsme se na cestu a hrob nechali daleko za sebou. Sníh křupal pod botami a já jen vnímal ticho okolního lesa.

Když jsme vyšli z lesa, já se zastavil a rozhlédl po okolí.

Před námi byla až příliš divoká země...

12. KAPITOLA: KONEC ZIMNÍHO SPÁNKU

„Po delší době se Ládís probouzí z kómatu do nového světa. A přeje si, aby se vůbec neprobudil.“

Jaro 2014

Zamrkání.

Probuzení z těžkého snu. Všude jsem cítil dezinfekci a nemocniční prostředí. V dáli někdo mluvil. Já otevřel naplno oči a rychle mrkal a snažil se zaostřit.

Nemocniční pokoj. Sice poničené zdi, ale relativně čistý. Začal jsem se pokoušet pohybovat.

Hlava šla celkem dobře.

Tělo už na tom bylo o poznání hůře. Přesněji řečeno, nehnulo se vůbec.

Po pár marných pokusech jsem rezignoval na pohyb a snažil se upomenout na poslední události, které mě dostaly do této situace.

Vzpomínky přicházely pouze v záblescích.

Praha.

Výbuch atomovky.

Duchové.

Kulka v zádech.

Masový hrob.

Dana...

Dveře do pokoje se otevřely a vešla sestra. Věk kolem čtyřicítky, krátké blond vlasy.

Ohlédl jsem se na ní a ona zkoprněla. Protáhla dveřmi vozík a rychle za sebou zavřela. Spěšně došla ke mně a naklonila se.

„Ležte klidně, kapitáne,“ pošeptala. „Tady jste v bezpečí.“

Nevím, co mě dostalo víc, to že jsem v bezpečí, nebo to, že mi řekla „kapitáne.“

Vyměnila mi láhev u kapačky a odešla. Já na ni beze slova hleděl a nebyl schopen slova.

Za pár minut dovnitř vrazil starý muž v bílém plášti a začal mě prohlížet.

„Cítíte tohle?“ dloubal do mého kolena a já jen přikyvoval.

Postupně prošel celé mé tělo. Ted', když jsem viděl, jak vypadá, připadal jsem si hůř než předtím. Možná to bylo také tím, že moje končetiny začínaly reagovat.

Každý pohyb bolel jak čert a z krku jsem měl jedno velké struhadlo. Teprve, když mě posadili, dali mě napít vody. Studená, ale pomohla.

„Děkuji,“ dostal jsem ze sebe. „Kde to jsem?“

„Kutnohorská nemocnice,“ odpověděl místo doktora kdosi za mnou.

Já se ohlédl a ztuhlul překvapením. Příchozí byl Vinc.

A za ním Ondřej Křeček.

Jejich vzhled mě dostal. Oba v kožených bundách a riflích, pohublí a Vinc měl na bradě naprosto nemožné křoví. Vousy trčely do všech stran a jeho vždy upravený účes se nyní dal považovat za vrabčí hnízdo hate free rádobyumělce.

Křeček byl jako obvykle holej, protože mu tam zaboha nemohlo nic vyrůst. Vlasy však měl delší, než jsem si pamatoval.

„Přišli jsme, jak to šlo,“ řekl omluvně Vinc. „Jak je na tom, doktore?“

„Váš kapitán bude v pořádku,“ řekl doktor, když vzhlédl. „Jeho zranění se hojí až překvapivě dobře a svalstvo k mému úžasu je více méně neporušené. Zkuste se postavit.“

Já to zkusil. K mému velkému překvapení jsem se udržel vrávoravě na nohou. Zničehonic se za ním vyhoupla Dana, dala si prst na ústa a usmála se. Mě bodlo u srdce, jako bych se právě upsal samotnému d'áblu.

Celou dobu jsem si myslel, že to byla jen halucinace z hladu a vyčerpání.

„Zajímavé,“ zamyslel se doktor. „Po tak dlouhém kómatu by měl mít problémy. Alespoň jeho uzdravování nabere rychlejší obrátky.“

„Můžete nás nechat o samotě?“ zeptal se Vinc.

„Ale zajisté,“ usmál se široce doktor. „Co bych pro vlastence neudělal?“

Doktor se s úsměvem vyprovodil sám a zavřel za sebou dveře.

„Uniklo mi něco?“ zamhouřil jsem oči. „Co to má být s tím kapitánem?“

„Trošku jsme tě museli povýšit,“ zasmál se Vinc a poplácal mě po zádech. „Tady doktor potají ošetřoval každého vojáka od Prahy, ale byla tu docela fronta a tys na tom nebyl nejlíp. Tak jsme všem nakukali, že seš náš velící důstojník.“

„Tak kapitán, co?“ protáhl jsem se. „Začíná se mi to i líbit.“

„Moc se neraduj,“ zpražil mě Ondráš. „Od bitvy Amíci s Němčourama choděj všude a pátraj po důstojnících armády. Asi ti je jasný, že je likvidujou bez soudu.“

„Zachránili jste mi život, tím, že jste ze mě udělali důstojníka. Teď mě zabijou za to, že jste ze mě udělali důstojníka. Jaká ironie.“

„Neboj,“ klidnil situaci Vinc. „Našli jsme místo u jednoho kámoše, ten tě schová, než se tenhle shit přežene.“

„Jak schovat?“ zarazil jsem se. „Kde jsou ostatní vojáci?“

Vinc se s Ondrášem na sebe podívali a chvíli mlčeli. Nelíbilo se mi to mlčení. Něco tajili.

„Ládis,“ začal Vinc opatrně a donutil mě sednout si na lůžko. „Dost jsi toho prospal. Po bitvě jsme tě sem přitáhli, ale upadl jsi do kómatu. Nechali jsme tě tu a snažili se najít ostatní. Kohokoliv, kdo by pomohl proti Amíkům. Ládis... my jsme prohráli.“

„Cože?“ nadskočil jsem.

„Bitva o Prahu byla finále,“ hledal další slova Vinc. „Armáda je rozprášená a Vávra je se štábem v prachu. Zůstalo pár míst, kde se občas střelí, ale nic organizovaného.“

„Fajn,“ pokusil jsem se opět vstát, ale Vinc mě zadržel. „Musím najít hnutí odporu.“

„Ládis,“ zadržel mě pro změnu Ondráš. „Nic takového není. Byl jsi skoro tři měsíce v kómatu. Za tu dobu to tady Němci s Amíkama vymlátili.“

„Děláte si prdel?“

„Ne,“ zavrtěli hlavou oba.

„Pěkný,“ složil jsem se zpátky na postel. „Povídejte, co bylo po Praze.“

Ti dva si sedli z každé strany na moji postel, já zavřel oči a poslouchal.

Vyprávěli, jak pro mě sháněli doktora, který by mě ošetřil, jak se jim podařilo dostat bez úhony do Kutné Hory.

„Co Študák?“ zeptal jsem se se zavřenýma očima.

„Když jsme ho viděli naposled, byl naživu,“ řekl Vinc. „Po cestě jsme narazili na skupinu z šest set prvních. On nějaké prý znal a oni ho měli někam doprovodit. Tak šel s nimi. Nejdříve se však postaral, aby ti někdo sehnal doktora.“

„Skvělý,“ kývl jsem hlavou. „Co vy?“

„Dostali jsme se sem a schovali se. Všude je hon na naše vojáky, takže udávání jenom kvete. Byli jsme tu tak rychle proto, že jsme od doktora dostali echo. Prý se brzo probereš.“

Otevřel jsem oči: „Hlavní otázka, co dál?“

„Co bys chtěl dělat?“ zeptal se Ondráš.

„Pokračovat v boji,“ zamyslel jsem se. „A najít hnutí odporu, partyzány, teroristy nebo jak se jim teď kurva říká...“

„Ses posral v národním?“ vybuchl Ondráš. „Ty se sotva probereš, ještě si ani nevylezl z místnosti a už chceš bojovat? Víš, co se vůbec dělo poslední měsíce?“

„Okej,“ zdvihl jsem na znamení smíru ruce. „Tak co navrhuje?“

„Schováme tě u Fousáče,“ řekl Vinc. „Křeček u něj už přechodně žije, tak tam snad nebudeš překážet.“

„Bezvadný,“ odtušil jsem suše.

Vůbec se mi nelíbilo, že budu u někoho bydlet. A už vůbec ne, že se musím schovávat.

XXX

Léto 2014

Opatrně jsem vykoukl ze dveří a zaposlouchal se do zvuků okolí. Ujistěn, že je venku klid, jsem vyšel ven a nadechl se chladného ranního vzduchu.

Vycházející slunce naznačovalo parný den. Co by člověk čekal na druhou půlku července, že?

Od propuštění ze špitálu uběhly snad nejdelší dva měsíce, co jsem pamatoval.

A taky nejnudnější.

Celé dny se mě slévaly do jednoho neuvěřitelného kolotoče. Brzo ráno vstát, zkusit v blízké výdejně sehnat něco k snědku, zalézt do domu a dělat, že tam nejsem. Fousáč nás naštěstí přijal s otevřenou náručí.

On a jeho žena Pavla se nás tak trochu ujali. Zařídili nám docela pohodlný nocleh a úkryt před každým slídilem.

Na oplátku za to chtěli pomoci se vším možným. Tu dojít sehnat tohle, tu donést toto.

Nevadilo mi to.

Měl jsem klid. Byly dny, kdy ze mě nevypadlo ani slovo, jen kývání hlavou a gesta rukou. Křeček z toho byl zpočátku dost na větvi, protože moje ukecanost byla legendární.

Nyní jsem byl poněkud... *zamlklý*.

Celý svět mi zkysnul, když jsem viděl všude ty americký uniformy a povlávající vlaječky. A na zvracení mi bylo z toho, jak někteří Češi je vítají jako osvoboditele. Mnohokrát jsem se musel krčit u Fousáče ve sklepě, když Amíci dostali tip, dali echo Němcům a ti pak udělali někde šťáru.

Byly to hodně divné momenty. Já a Křeček vedle sebe, pušky namířené na malý otvor ve sklepě, kterým jsme vlezli. Vždy jsme čekali, připravení ke střelbě. Horkem jsme se potili, jak dveře od chliva a čurky ledového potu nám tekli po tvářích.

Jestli něco opravdu v Čechách nepřestalo kvést, tak to jsou podrazy. Člověk se bál jít ven, aniž by ho nějaká stará babka neočumovala, neprohližela a pak nepelášila někam na stanoviště nahlásit vojáka, nebo podezřelého.

A když řeknu, že podezřelí nepřežijí dalších dvacet čtyři hodin, neuvěříte mi. Oficiálně se odváželi do věznic.

Jenže jakákoliv věznice, byl obvykle masový hrob v nejbližším lese.

Holt Okupanti razili pravidlo: *Hlavně se s tím nesrat...*

Všechno byla jedna velká čistka. Každý, kdo něco věděl, či jen pracoval na špatném místě, šel do hlíny.

I ta nejzbytečnější úřednice na sociálce dostala kulku. Všichni zaměstnanci ve státní sféře byli zlikvidováni. Nebo, alespoň se o to pokusili.

A všechno to byla prý vina AČR.

Zemi tím uvrhli do naprostého chaosu, kdy spousta lidí žila ze dne na den a snažila se nějak přežít. Školy nefungovaly, obchod stál.

A lidí začalo ubývat.

Začali odcházet, umírat, nebo jednoduše mizet.

Opatrné našlápnutí na chodník a důkladné rozhlédnutí. Nikde nikdo. Opatrně jsem vyrazil a přehodil si přes záda ledabyle dlouhý kožený kabát. Bylo mě jasný, že se budu potit, ale pod triko bych pistoli nenápadně nenarval.

Přes ústa jsem si přetáhl šátek a lehce přidával do kroku. Šátek byl užitečný ze dvou věcí. Za prvé, dokázal trochu maskovat tvář a za druhé, ten puch, co šel od některých lidí, byl alespoň trochu utlumen.

Záda bolela opět jak čert, ale když jsem se rozhýbal, bolest pomalu ustoupila. Stačilo něco dělat. K pekárně to byly dvě minutky svižné chůze. Během cesty ostny bolesti ustoupili a pulzy agónie v mých zádech s čím dál menší intenzitou postupně mizely. Ke konci cesty jsem byl už v pohodě a kráčel jako normální člověk, ne jako vyprcanej kačer.

Jako obvykle tam byla hromada lidí, čekajících, až přijede nákladák s potravinami a vojáci začnou rozdávat příděly potravin.

Jídlo bylo jen na příděly. A ještě málo.

Celej ten jejich systém byl na dvě věci. Zabavili všechno, co jim přišlo pod ruku a pak to v rámci humanitární pomoci rozdávali

zadarmo. No... spíš podle toho kdo měl jakej ksicht, nebo jaká holka výstřih s velkejma kozama.

Což byla věc, kterou jsem definitivně nesplňoval...

Takže čtvrt hodiny po příjezdu nákladáku, kdy se balíky s potravinami na korbě začaly povážlivě tenčit, se spořádaná fronta změnila ve zmet' lidských těl tlačících se dopředu.

Docela mě pobavilo, když se ty nemohoucí babky najednou rozmachovaly francouzskými holemi, či co měli po ruce a nadávali každému, kdo tu byl dávno před nimi.

Bavilo mě to pozorovat, než mi jedna berle přistála na zádech. Bolestně jsem zavyl, protože hůl se trefila přímo do míst, odkud mně kdysi vytáhli kulku. Vztekle jsem se otočil.

„Uhni!“ zavrčela bába za mnou.

„Dávejte pozor!“ okřikl jsem ji.

Nahrnula se na mě a snažila se mě vystrčit z fronty.

„Už dva dny jsem nejedla, parchante!“ začala vřískat.

Tentokrát hůl byla mířená na moje stehno. Rána nebyla tak silná, tak jsem se jen lehce zapotácel a lehce do ni strčil.

Zavrávorala, div neupadla.

„Co si to dovoluješ, zmetku?“ zaječela a chtěla mě praštit.

To, že se ji to nepovedlo, je asi jasné.

Chytil jsem hůl, zatáhl za ní, ona vyletěla dopředu a já jí jen šikovně nastavil nohu. Rozplácla se jak široká, tak dlouhá.

„To si vypiješ!“ zakňourala ze země.

Já jen mimoděk šlápl pevnou okovanou botou na její ruku a přenesl váhu. Trošku to zakřupalo a babka vydala bolestný skřek.

„Nějaký problém, pane?“ ozvalo se za mnou anglicky.

Otočil jsem se. Mladík, tak dvaadvacet, tedy skoro stejně starý jako já. Jen na mé tváři se podepsaly jisté věci. Jeho oči byly ještě plné života a ideálů.

„Žádný,“ zavrtěl jsem hlavou a ukázal na babku. „Jen předbíhá.“

Mladík se otočil na kolegy a ti mu něco pokynuli.

„Hele,“ otočil se zpět na mě a jeho hlas se změnil. „Jestli nechceš čekat na jídlo, hoši ti dají rovnou, když tu bábu kopneš do obličeje!“

Díval se na mě najednou drze a arogantně. Věděl, že tu nyní šéfuje on. Já se zamyslel. Moje ruce prudce vystřelily, popadly jeho zbraň.

Hlaveň vyletěla k jeho bradě.

Práskl výstřel.

Helma pukla a mozek vyletěl s kousky kosti ven v malé krvavé fontáně. Bezvládné tělo ještě pár milisekund svíralo pušku, než mi ji přenechalo.

A v tu chvíli mě smahnul voják za rotačním kulometem na střeše Hummera opodál.

Blbost!

Ohlédl jsem se na babku. Snažila se zvednout a huhlala cosi o bastardech. Já se na okamžik zamyslel.

Co pro mě tihle lidé okolo udělali?

Nic.

Kdyby věděli, že jsem bojoval v Praze, práskli by mě hned. A kdyby věděli, kde se schovávám, nechají vystřílet klidně celej barák, jen aby oni měli něco k jídlu.

Teoreticky.

Němci a Američani zde měli velký problém dodržovat sliby, nebo aspoň plnit svoje části dohody.

Fousáč a jeho žena mě u sebe klidně schovali. I s Křečkem, přestože jim bylo jasné, že si stejně jednou my dva dáme přes hubu.

Dávali nám jídlo a nechali nás.

Co se s nimi stane, když teď udělám nějakou kravinu?

Rozhodl jsem se.

Špička mojí boty vyletěla a přiblížila se k obličejí staré babky. Její hlava odletěla dozadu a ona se přetočila a zůstala nehybně ležet.

Bylo po ní, to mi došlo okamžitě.

To vše bylo doprovázeno jáсотem vojáků u náklad'áku. Určitě by chtěli vidět další výkony, ale to by babka musela ještě žít. Místo toho se mladík vzdálil, došel do náklad'áku pro balík potravin a vrátil se. S úsměvem mi jej podal a já skromně poděkoval.

Mohl jsem být rád, že mě nějak neprověřili. Chtěli se asi jen pobavit a nechtěli starosti. To mi nahrálo do karet.

Holt asi domácí nebyli jediní, komu tahle válka šla pořádně na nervy...

Bylo na čase vypadnout. Upravil jsem si kabát a zastrčil vyklouzávající pistoli a šel.

Nikdo si naštěstí ničeho nevšiml. Viděli jen cvoka v dlouhém kabátě, jak se potí ve frontě. A po tom konfliktu na mě vrhali akorát nenávislné pohledy, protože jsem dostal jídlo dříve.

S už klidným svědomím jsem se vrátil k Fousáčovi a v podpaží si nesl balík s jídlem.

Prošel jsem brankou a spatřil pokuřujícího Ondráše. Nevím, jak to bylo možný, ale Fousáč si zajistil někde dost velkou zásobu cigaret a kuřiva. Jídlo to samé, ale kdybychom zůstali zalezlí u něj doma, vypadalo by to, že tu je něco velkého a nějaký milý soused by hned práskal.

Ondráš se jen rozespale usmál a mávl na mě. Úsměv zmizel, jakmile spatřil můj výraz.

Vztekle jsem se na něj podíval a hodil po něm balík.

„Zítřa jdeš pro žrádlo ty!“ zavrčel jsem.

XXX

Další měsíc se v podstatě nic nedělo. Já, Fousáč a Ondráš jsme se střídali v chození pro jídlo. Pavlu jsme raději nikde neukazovali.

Ne, že by byla ošklivá, naopak. Šlo spíš o to, že se tu Amíci s Němci chovali jako čím dál větší prasata.

Mnohokrát se v okolí stalo, že nějaká hezká žena šla na výdejnu pro jídlo, vrátila se a nemohla dát nohy k sobě. V tom lepším případě.

Čím dál častěji se nevracely vůbec.

A jak jsem se ze šeptandy dozvěděl, došlo k nějakému útoku, při kterém byl zabit vysoký americký důstojník.

Drby byly různé, nejčastěji se mluvilo o atentátu na generála při inspekční cestě. Někdo místo uváděl Hradec Králové, někdo Jindřichův a někdo pro změnu Dvůr Králové. Všechna místa, kde měli nějaké větší základny. Každopádně v jednom se drby shodovaly.

Milý generál tu kulku do palice nějak nerozdýchal a šel si odpočinout pod zem.

Dva dny na to se hlídky zostřily. Každou ulicí nyní procházela minimálně čtyřčlenná hlídka dvakrát denně.

I přes Křečkův optimismus, že prý brzo vypadnou, se mi to nelíbilo.

Bylo docela smutné pozorovat, jak se tady všechno rozkládá čím dál rychleji. Nic nefungovalo, jak by mělo.

Obchody zavřené, sdělovací prostředky nefunkční a všudypřítomná tvrdá pěst vítězů. Z těch osvoboditelů se během pár měsíců stalo čisté zlo. I těm největším pravdoláskařům a milovníkům hvězd a pruhů došli kecý.

A konec téhle živé noční můry v nedohlednu.

Svět se pro mě začal rozpadat. Jakoby realita popraskala a ty kousky se pomalu, ale jistě od sebe odtrhávaly.

A sralo mě, že jsem nevěděl, jak z toho ven.

Změna přišla nenadále.

Toho rána to vypadalo na běžnou rutinu. Ráno vstát, dohodnout se, kdo zajde pro jídlo do výdejny a pak se celej den lopotit okolo baráku a možná se trochu projít. Prostě přežívat a tvářit se nenápadně.

Ráno jsem vstal a už ve svém tradičním oblečení šel po krátkém rozhovoru pro jídlo.

Jenže nepřijel náklad'ák s jídlem.

Neměl obvyklé deseti až dvacetiminutové zpoždění. Nepřijel prostě vůbec. Po vojácích nebylo nikde ani vidu, ani slechu.

S mírným povzdechem jsem začal dumat nad svojí vlastní existencí. Jak moc to všechno šlo do kopru. Jak moc mi vadí to pražící slunce. Jak moc mi vadí to, že ta babka s klukem přede mnou se očividně měsíc nemyli. Jak moc...

Vychrtlej klučina přede mnou tahal svoji babičku za rukáv.

„Babí,“ škemral. „Kdy přijedou?“

„Každou chvíli,“ utěšovala ho.

Optimisti zasraný, vždy se vám snaží zkazit vaši udržovanou depku...

„Prej včera vystříleli Kolín,“ ozvalo se za mnou.

Díky šátku jsem mohl skrýt překvapený výraz. Naklonil jsem hlavu a poslouchal.

„Kluk tam byl,“ řekl ten samý člověk. „Prý našli nějaké skladiště, který bylo podminovaný. Tak s to vybili na civilistech.“

„Co kluk?“ zeptal se ho druhý hlas.

„Je našťestí v pohodě, jen hodně otřeseněj.“

Zvuk motorů ze zatačky se dal čekat. To, že vyjel konvoj Bundesheeru, místo amerického, už ne. V tu chvíli mi došlo, že to nejsou zásoby.

Něco se dělo.

Něco kurevsky špatného.

Já vystoupil z řady a šel opatrně pryč. Neustále se ohlížel, co se bude dít.

Konvoj zastavil, z nákladáků vyskákali vojáci a z Hummeru vystoupil americký důstojník s reproduktorem.

Zkusil do něj promluvit, a když se ujistil, že funguje, anglicky samozřejmě:

„V rámci pokračující protiteroristické kampaně se s okamžitou platností ruší veškeré zásobování potravinami a dalšími potřebami. V rámci stanného práva je vyhlášen okamžitý zákaz vycházení. Každý, kdo toto poruší, bude bez varování zastřelen. Rozejděte se!“

Chvíli na něj všichni překvapeně zírali. Na sotva metr šedesát vysokého týpka v americkém mundúru s reproduktorem, jak na ně rve řečí, které rozuměla sotva polovina přítomných. Všem však bylo jasné, že se nejedná o pro ně dobré zprávy.

Jeden z těch, co rozuměli, vystartoval: „Kde máme sehnat jídlo?“

Atmosféra zhoustla na neúnosnou mez. Vzduch se tetelil vztekem a hladem.

„To není náš problém,“ odpověděl důstojník chladně.

„Co říkal?“ zeptala se babča s klukem.

„Že jídlo nebude,“ odpověděl ten, co se zeptal. „Prej máme jít domů a tam zůstat.“

To, co řekl spustilo sérii událostí, jež se mi vpálili do mozku a nikdy nezmizely.